

РЕШЕНИЕ

№ 20557

гр. София, 15.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12701** по описа за **2024** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез. юрк. Д. Д., срещу Решение № 4937/11.11.2024 г. по НАХД № 15778/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 106 с-в, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № BG03032022/4000/R8-176/31.08.2022 г., издадено от директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура /АПИ/, с което за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на М. А. Б. е наложена глоба в размер на 1800 лева.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Според касатора, по делото безспорно са установени нарушението и неговият извършител чиято отговорност е била законосъобразно ангажирана. Счита, че непосочването на чл.139, ал.7 от ЗДвП в АУАН и в НП не засяга защитата на жалбоподателя. Твърди се, че в НП е посочена изрично нарушената норма – незаплатена пътна такса по чл.10, ал.1 и ал.2 от ЗП, и нарушението е описано и словесно. Релевират се и доводи, че неправилно е прието от въззивния съд, че авторството на деянието не е доказано. По същество се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено.

Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – М. А. Б., чрез своя процесуален представител адв. К. – ПАК в подадено писмено становище, моли решението да бъде оставено в сила. Излага подробни съображения за допуснатите процесуални нарушения в административнонаказателното производство. Прави се позоваване и на Решение на СЕС от 21.11.2024 г., постановено по С-61/2023 г., с предмет преюд. запитване на АдмС- Х.. Претендират се сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 24.02.2022 г., в 14:25 г., около 15:00 ч., пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] – тежкотоварен автомобил, марка „Д.“, модел „ФАР 65 430 ХФ“, се движи по път А-6 км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, ал. 2 от Закона за пътищата /ЗП/. За съответното обстоятелство бил генериран запис по чл. 167а, ал. 1-3 ЗП. Нарушението е установено при извършена проверка от контролните органи на 03.03.2022 г. в 02:05:36 ч. на ГКПП „Р.-Д. мост“, в направление излизане от територията на Република България, където е пристигнало управляваното от М. А. Б. ППС с рег. [рег.номер на МПС] – тежкотоварен автомобил, марка „Д.“, модел „ФАР 65 430 ХФ“, с обща техническа допустима максимална маса – над 12 тона с 5 оси. По време на извършената проверка, на 03.03.2022 г. Б. заплатил дължимата независимо от съответната административно-наказателна санкция такса по чл. 10б ал. 5 от Закона за пътищата в размер на 167 лв.

Съставен бил АУАН № BG03032022/4000/P8-176/03.03.2022г. АУАН бил предявен и връчен на Б., който го е подписал, без възражения. Въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното наказателно постановление № BG03032022/4000/ P8-176/31.08.2022 г. за нарушение по чл. 179, ал. 3а ЗДвП., за което му наложил „глоба“ в размер на 1 800 лв.

За да отмени оспорваното наказателно постановление, СРС е счел, че в производството по установяване на нарушението са допуснати съществени процесуални нарушения, и нарушения на материалния закон, които са основание за уважаване на жалбата, с която бил сезиран за отмяна на издаденото НП.

Съдът е приел, че не е спазена процедурата, предвидена в закона, за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя, като сочената за нарушена разпоредба на чл. 179, ал. 3а ЗДвП е санкционна по своя характер, но не съдържа правило за поведение, което може да бъде нарушено от водача. Приел е, че нарушената материалноправна норма е задължителен реквизит от съдържанието на АУАН и НП, както и че описанието на нарушението не съответства на фактическия състав на нарушението по чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, санкционирано с нормата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Според въззивния съд непосочването на

нарушената разпоредба в АУАН и НП представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като ограничава правото на защита на жалбоподателя и възможността му да разбере срещу какво конкретно административно обвинение следва да се защитава. Отделно от това въззивният съд развива мотиви за нарушение на принципа на пропорционалност.

По тези подробно мотивирани съображения, СРС е отменил атакуваното НП.

Решението е правилно.

Видно е, че от страна на СРС е извършен цялостен анализ на представените доказателства и правилно е приел, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при съставянето на АУАН и при издаването на наказателното постановление.

Правилно е посочено, че в случая е посочена само санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, но не и нормата, която е нарушена от страна на водача. Съгласно чл. 179, ал. 3а от ЗДвП., водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв.

Посочените в АУАН и НП норми от Закона за пътищата, предвиждащи общи задължения за заплащане на тол такси, но не представляват конкретно правило за поведение, което е нарушено от водача.

С разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е нарушената материалноправна норма. Изискването на закона същата да бъде посочена има за цел да определи от една страна единството между нарушеното правило за поведение и твърдяното административно нарушение и от друга страна да обезпечи извършването на контрол за законосъобразност. Липсата на посочена норма, която е нарушена, представлява съществено нарушение, тъй като нарушава правото на защита на санкционирания субект, поради което е самостоятелно основание за отмяна на НП.

На следващо място от постановеното от Съда на ЕС Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. съгласно което: „ член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или

имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер може да се изведе извод, че санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвиждаща абсолютен размер на санкцията за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, а именно – глоба или имуществена санкция в размер 1800 лв., следва да остане неприложена.

В допълнение, настоящият съдебен състав счита, че в случая, е следвало да се пристъпи към ангажиране административнонаказателната отговорност на отговорното лице, едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата. Последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл. 10б, ал. 7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство.

С оглед на изложеното решението, като постановено при липсата на допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон, следва да се остави в сила.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника по касация за присъждане на разноски за настоящата инстанция и същата следва да бъде уважена в претендирания размер, съобразно представения списък на разноските, а именно за сумата от 200 лв., уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4937/11.11.2024 г. по НАХД № 15778/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 106 с-в.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на М. А. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] разноски в настоящото производство в размер на 200 /Двеста лева/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

